

Šedesátiny Oldřicha Reinbergra

Narodil se uprostřed cukrovarnické kampaně a vyrůstal v areálu cukrovaru. Pro Oldřicha Reinbergra, který v letošním roce slaví jubilejní 60. narozeniny, byla zdá se profese v cukrovarnickém průmyslu předurčena ještě dříve, než dokázal říct první slůvka.

Narodil 14. listopadu 1957 v Nymburce, kde jeho rodiče pracovali v cukrovaru – tatínek Oldřich byl strojním zámečníkem a později strojmistrem, maminka Drahuška pracovala během cukrovarnických kampaní jako obsluha saturace, odparky a difuze a později jako skladnice. V tehdejší době byla jednou z výhod zaměstnání v cukrovaru možnost bydlet přímo v areálu továrny, a tak malý Oldřich prožil dětství doslova na cukrovanském dvoře. Sotva přišel ze školy, šel za rodiči do práce. Už v 15 letech tak dokázal ovládat saturaci, difuzi a odparku. Není proto divu, že když si po absolvování povinné školní docházky vybíral obor svého dalšího studia, neuměl si představit nic jiného než cukr.

V roce 1973 tak Oldřich Reinbergr nastoupil ke středoškolským studiím do Prahy na Střední průmyslovou školu potravinářské technologie, obor cukrovarnictví. Ve studiu pokračoval na Vysoké škole chemicko-technologické, kam v roce 1977 nastoupil na dnešní Fakultu potravinářské a biochemické technologie na katedru chemie a technologie sacharidů. Vysokoškolská studia úspěšně zakončil v roce 1982 ziskem titulu inženýr. Svoje znalosti po vysoké škole následně ještě rozšířil během dvouletého postgraduálního studia, zaměřeného na nové směry v technologii výroby cukrů. Toto studium zakončil úspěšně složenou zkouškou v roce 1989.

Po promoci měl Oldřich Reinbergr možnost nastoupit do cukrovaru Dymokury, nebo cukrovaru Litol. Protože tehdy bydlel v Lysé nad Labem, volba padla na litolský cukrovar. Ještě než se ale jeho kariéra stačila rozběhnout, byla přerušena v roce 1983 nástupem na povinnou základní vojenskou službu. Po 12měsíční službě vlasti se však do Litole vrátil a postupně v ní až do roku 1989 vystřídal celou řadu profesí – od chemika v laboratoři, přes energetika, provozního technika až po vedoucího výroby. Když do Litole nastupoval, bylo mu 25 let. Sedm let strávil v „modrákách“ a naučil se znát cukrovar do nejmenšího detailu, ale také to pro něj znamenalo ohromnou školu v práci s lidmi, kdy musel často řídit starší a zkušené kolegy. Všechny tyto dovednosti měl naplno zúročit ve své další kariéře.

Po působení v Litoli totiž 1. května 1989 nastoupil na místo ředitele cukrovaru Dobrovice, což vnímal jako další profesní výzvu a kariérní postup. Obě továrny byly sice součástí národního podniku Kolínské cukrovary, ale dobrovický cukrovar na rozdíl od Litole, která byla jen surovoárnou a dodávala cukr dále k rafinaci, vyráběl finální produkt. Kdysi slavný cukrovar, honosící se šlechtickou značkou Thurn-Taxis Dobrovice, ale přebíral po desetiletích plánovaného komunistického hospodářství v žalostném stavu. Naštěstí nejen pro něj, ale i pro celou republiku, přišly Sametová revoluce, demokracie a tržní prostředí a s nimi možnost pro vzdělané, cílevědomé, schopné a pracovité lidi konečně naplno rozvinout svůj potenciál a něco dokázat. Oldřich Reinbergr tak na začátku 90. let se svým týmem započal práci, jejímž výsledkem je v roce 2017, v době pádu cukerních kvót a příchodu liberálního prostředí, zdravá, silná a mimořádně konkurenceschopná společnost, schopná obstát i v těch nejtěžších podmínkách.

Na začátku této cesty bylo 1. ledna 1991 vyčlenění dobrovického cukrovaru v samostatný státní podnik. Následovala příprava, předložení a schválení privatizačního projektu. Oldřich Reinbergr měl chuť a ambice koupit dobrovický cukrovar sám. Ale potom, co měl možnost poprvé v životě vycestovat do západní Evropy a navštívit moderní cukrovary v Rakousku nebo Anglii, uviděl obrovskou technickou a technologickou zastaralost dobrovické továrny. Nechal si vypracovat studii, kolik by bylo potřeba do dobrovického závodu investovat, aby se stal konkurenceschopným na evropské úrovni. Výsledná částka v kombinaci s tehdejší cenou peněz od bank dávala jasnou odpověď: bez silného zahraničního partnera nebude schopna Dobrovice v dlouhodobé perspektivě fungovat. Po neúspěšných námluvách s rakouskými a anglickými investory se v roce 1991 seznámil s Phlipem Duvallem, ředitelem malé francouzské cukrovarnické společnosti Union SDA (dnes Tereos), která hledala možnosti investic ve východní Evropě. S naivitou, ale také nadšením, tolik typickými pro začátek 90. let, vyprávěl panu Duvalovi o tom, co by chtěl z Dobrovice vybudovat. Philippe Duval se rozhodl Dobrovici vidět osobně a o Vánocích 1991 přijel i s celou svou rodinou cukrovar navštívit. Prošel celý cukrovar, kde se musel brodit všudypřítomným bahnem, a v lednu oznámil, že francouzská společnost cukrovar koupí. Začalo se tak psát profesní přátelství, které trvalo více než 25 let a které mělo na další směřování Oldřicha Reinbergra rozhodující vliv.

Union SDA vstoupil do Dobrovice v srpnu 1992, když koupil 49 % akcií společnosti, vzniklé 1. května téhož roku. Oldřich Reinbergr se stal předsedou představenstva, kterým je i dnes, po 25 letech. Do roku 1998 byl také ředitelem cukrovaru Dobrovice. Francouzští akcionáři dále navyšovali majetek, až získali majoritu. Na další rozvoj společnosti byly ale potřeba velké finanční prostředky, a tak byla část akcií odprodána Evropské bance pro obnovu a rozvoj. Její podíl v roce 1996 koupila dnešní společnost Nordzucker. Akcionářská struktura, kde francouzští vlastníci mají majoritu a ti němečtí zhruba třetinový podíl, platí v Dobrovinci dodnes.

Rozměr úspěchu vstupu zahraničního kapitálu do Dobrovice nejlépe dokumentuje bouřlivý stavební, technologický a obchodní rozvoj, kterým dobrovická společnost prošla. Dobrovický cukrovar postupně patnáctkrát navýšil zpracovatelskou a výrobní kapacitu, společnost během let 1996–2006 stála také v čele restrukturalizace českého cukrovarnického průmyslu, kdy postupně získala další cukrovarnické podniky v Čechách, z nichž zachovala cukrovar v Českém Meziříčí a závod v Mělníku, který postupně transformovala na balímu cukru, také získala lihovar v Chrudimi. V roce 2006, tedy v době počínající restrukturalizace trhu s cukrem v EU, kdy Eastern Sugar uzavřel v ČR tři cukrovary, dostala dobrovická společnost od svých akcionářů požehnání vystavět za více než 1 miliardu korun největší a nejmodernější lihovar na bezvodý líc ve střední a západní Evropě. Zatím poslední kapitolu v rozvoji napsala TTD v roce 2012 akvizicí Moravského lihovaru Kojetín.

Tento bezprecedentní rozvoj by nebyl možný bez zahraničního partnera. A právě na vstupu zahraničního partnera měl zásadní osobní zásluhu Oldřich Reinbergr. Tereos TTD je jeho dítě, které vybudoval z trosk národního podniku, zdevastovaného plánovaným hospodářstvím, a tak trochu i na vzdor některým z vládnoucí polistopadové garnitury, kteří preferovali jiné cukrovary nebo dokonce jiná průmyslová

odvětví. Dnešní renomé značky TTD u pěstitelů cukrové řepy, dodavatelů, zákazníků a vládních i nevládních organizací je především Reinbergrova zásluha.

Oldřich Reinbergr ale nepracoval pouze pro rozvoj dobrovické společnosti, nýbrž pro blaho celého odvětví cukrovka – cukr, a to jak na úrovni České republiky, tak v zahraničí. Činil tak až už z pozice viceprezidenta Agrární komory ČR, kterým byl devět let, či viceprezidenta Potravinářské komory ČR, kterým je v současnosti, ale také z pozice předsedy Českomoravského cukrovarnického spolku, kterou zastává s výjimkou místopředsednických let 2002 až 2004 již od roku 1998, a předsedy Svazu lihovarů ČR, kterým je od roku 2006. Již od roku 1991 je členem redakční rady Listů cukrovarnických a řepářských, které jeho společnost i finančně podporuje. Aktivně se také účastní na veřejném dění v Dobrovinci, kde je členem městského zastupitelstva a městským radním. Právě z jeho popudu společnost Tereos TTD významně podporuje veřejný život nejen v Dobrovinci, ale i v dalších místech jejího působení.

Když zrovna nekormidluje loď pod vlajkou TTD, věnuje se Oldřich Reinbergr rodině a koníčkům. Má tři dospělé děti, dcery Olgu a Vendulu a syna Tomáše, a je již dvojnásobným dědečkem – má vnučku Zuzanku a vnuka Davidka. Mezi jeho největší koníčky patří fotbal, který až do 40 let závodně hrál. Nyní řídí fotbalový klub v Dobrovinci, jenž se pod jeho vedením dostal z krajské soutěže až do České fotbalové ligy. Dále rád lyžuje, jezdí na motorce, plave a věnuje se zahrádce.

K významnému životnímu jubileu Oldřichu Reinbergrovi přejeme především zdraví, které, ať se nám to líbí, nebo ne, se od určitého věku stává spolu s časem tou nejcennější komoditou. Dále pak ať si uchová tu nezměrnou energii, která ho provází celým jeho profesním i soukromým životem, radost a štěstí v rodinném životě, vysoké výnosy cukrové řepy a dobré ceny cukru.

Jakub Hradiský

